

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. Ямбол , 28.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ в публично заседание на втори юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Петранка Ст. Жекова
Членове:	Гергана Ж. Кондова
	Петранка П. Кирова

при участието на секретаря Иванка П. Златева
в присъствието на прокурора Георги Димитров_ Георгиев (ОП-Ямбол)
като разглежда докладваното от Петранка Ст. Жекова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20212300600126 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по жалба на Х. К., депозирана чрез служебно
назначения му защитник адв.Г.Г., против присъда № 11/5.03.2021г. постановена по нохд №
365/ 2020г.по описа на РС- Елхово.

С обжалваната присъда подсъдимите Х. К., Е. К. и С. К. са признати за виновни в
това, че на *.*.*.*.* година, в района на 178 междуколие на 268 гранична пирамида, в
земището на с.*.*.*.*, обл.*.*.*.*, действайки в съучастие като извършители, влезли през
границата на страната от Р. Т. в Р. Б., без разрешение от надлежните органи на властта,
поради което и на основание чл.279, ал.1, вр. с чл. 20, ал.2 и чл.54 от НК са осъдени на по
три месеца лишаване от свобода и глоба по 100лв., като на основание чл.66, ал.1 от НК
наказанието лишаване от свобода е отложено за изтърпяване за срок от по три години,
считано от влизане на присъдата в сила.

Във въззивната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на
обжалваната присъда. Твърди се, че от събраните по делото доказателства следва да бъде
направен извод, че въззивниците са влезли в Р. Б. с цел да търсят убежище, поради което
следва да се приложи разпоредбата на чл.179 ал.5 НК и да бъдат освободени от налагане на
наказание.

В срока и при условията на чл. 320, ал.5 от НПК, Е. К. и С. К., чрез служебно назначените си защитници адв.Н. и адв.С. / преупълномощен от адв.Ц./ правят искане за присъединяване към жалбата на въззивника, което е уважено от съда и подсъдимите също са конституирани в качеството на въззивници.

Участващият по делото прокурор пледира за правилност и обоснованост на обжалваната присъда и на това основание се иска въззивната инстанция да я потвърди изцяло.

Въззивниците- подсъдими Х. К., Е. К. и С. К. участват в съдебното заседание, чрез служебно назначените им защитници на първата инстанция адв. Г., адв.С. / преупълномощен от адв.Ц./ и адв.Н., чрез които поддържат жалбите си по изложените съображения. Поотделно пледират за прилагане разпоредбата на чл.279 ал.5 от НК, тъй като подсъдимите са влезли в страната ни за да търсят убежище.

Въззивната инстанция след като обсъди доводите в жалбите, становищата на защитниците на подсъдимите и на прокурора, съгласно правомощията си на основание чл.313 и чл.314 от НПК извърши цялостна служебна проверка на обжалваното решение намери следното:

Жалбите са допустими, тъй като са подадени в законния срок по чл.319 ал.1 и чл.320, ал.5 от НПК и от лица имащи интерес и право на жалба. Разгледани по същество същите са неоснователни по следните съображения:

Приетата от районният съд фактическа обстановка е правилна, обоснована и се подкрепя напълно от събраните по делото доказателства.

По несъмнен начин е установено, че подсъдимите са ***** граждани, без документи за самоличност. Самоличността им е снета по техни данни. През есента на ****г.тримата решили да напуснат родината си за да отидат до някоя държава в Европа, където да потърсят работа и да се устроят. Тъй като не притежавали необходимите документи и надлежно разрешение да влязат на територията на страна от Европейския съюз решили да сторят това по незаконен начин. В изпълнение на това намерение срещу възнаграждение се свързали с непознато лице, което да организира нелегалното им преминаване от Т. за Б.. Съобразно намерението си подсъдимите на *.**.* година се придвижили в близост до т. – б. граница и около 6.20 часа влезли през границата на страната ни от Р. Т. в Р. Б., в района на 178 междуконие на 268 гранична пирамида в землището на с.*****. След това продължили предвижването си към вътрешността на страната. Влизането им през границата на страната било възприето дежурния оператор на "Локален координационен център", който е уведомил св.И. 3.- началник на втора ГОДГ към ГПУ Елхово. По- късно тримата подсъдими били задържани от служителите на гранична полиция по начин описан подробно в първоинстанционен съдебен акт и поради липса на оспорване е ненужно да се преповтаря.

От справките за съдимост е видно, че подсъдимите не са осъждани в България.

За да приеме за установена горната фактическа обстановка районният съд правилно и обосновано е кредитирал показанията на свидетелите Х. К., Р. К., И. З., М. В., С. Х. и С. Р., както и въз основа на писмените доказателства, приложени по делото и приобщени към доказателствения материал, чрез прочитането им по реда на чл.283 от НПК. Районният съд е направил анализ на събраните доказателства, като ги е анализирал както поотделно така и в съвкупност и поради липса на обжалване в тази насока въззивната инстанция намира за ненужно да преповтаря изложените аргументи.

Въз основа на горната фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил правилен правен извод като е приел, че подсъдимите са осъществили с деянието си от обективна и субективна страна престъпният състав на чл.279, ал.1, вр.с чл.20 ал.2 от НК, тъй като на *.**.**** година, в района на 178 междукотие на 268 гранична пирамида в землището на с.***, обл.***, действайки в съучастие като извършители, влезли през границата на страната от Р. Т. в Р. Б., без разрешение от надлежните органи на властта.

От обективна страна подсъдимите са извършили фактически действия по преминаване през държавната ни граница, без разрешение от надлежните органи на властта, осъществяващи гранично - пропускателен контрол. Подсъдимите не са имали необходимата виза, удостоверяваща правото им за влизане в страната ни, както с оглед тяхното гражданство, така и държавата, от която идват - Р. Т.. Действащият граничен режим и ред в Р. Б., изискват преминаване през определени места –ГКПП със знанието и разрешението на граничните власти, каквото в случая е липсвало, като категорични съждения за последното се съдържат в показанията на свидетелите Х. К., Р. К., И. З., М. В., С. Х. и С. Р.. Поради изложеното, от обективна страна с деянието си подсъдимите са нарушили установения в страната режим и ред за преминаване на държавната граница, като деянието е осъществено в първата изпълнителна форма, визирана в чл.279, ал.1 от НК- без разрешение на надлежните органи на властта”, в хипотезата на „влизане” в страната. Деянието е довършено, предвид на това, че подсъдимите са успели да преминат държавната граница.

От субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл, като подсъдимите са съзнавали общественотоопасния характер на извършеното, предвиждали са неговите последици и целели тяхното настъпване. Предприемайки влизане на страната, чрез преодоляване на възпрепятстващото съоръжение посредством стълба били наясно с липсата на изискуемото разрешение за влизане в Р. Б. и в друга държава от ЕС, както и с установения пропускателен граничен контрол при преминаване на държавната ни граница. Освен това са съзнавали, че ще влязат в страната ни без знанието на граничните власти, следователно в съзнанието им е била формирана представата за противоправния характер на деянието и за неговите общественотоопасните последици, които са предвиждали, а от волева страна пряко са целели и искали тяхното настъпване, за да реализират крайната си цел достигане в страна, в която да се чувстват и живеят добре.

Относно наказателната отговорност на подсъдимите.

Решаващия съд правилно е приел, че на подсъдимите следва да им бъдат наложени наказания при превес на смегчаващите вината обстоятелства, поради което определените две кумулативни наказания лишаване от свобода и глоба в техния минимум са справедливи и съответни на степента на обществената опасност на деянието и на личността на извършителите. Наказания три месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 100лв. напълно съответстват на степента на обществената опасност на деянието и на личността на подсъдимите и със същите биха се постигнали целите на наказателната репресия.

Правилно е приложен института на условното осъждане, тъй като за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдените лица не е необходимо ефективното изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

Относно искането на защитниците на подсъдимите да се приложи разпоредбата на чл.279 ал.5 НК, тъй като подсъдимите са влезли в страната ни за да се ползват от правото си на убежище съгласно Конституцията. Съгласно чл.27 ал.2 от Конституцията и Законът за убежището и бежанците българската държава предоставя четири вида закрила: 1. убежище-предоставя се от президента на РБ на чужденци, преследвани заради техните убеждения и дейност в защита на международно признати права и свободи; 2. временна закрила-предоставя с акт на МС за определен срок в случай на масово навлизане на чужденци, които са принудени да напуснат страната си на произход поради въоръжен конфликт ,чужда агресия, насилие в големи размери или нарушаване на човешки права; 3. статут на бежанец-предоставя се от председателя на ДАБ, отговарящ на критериите , определени в конвенцията за статута на бежанците от 1951г./Женевската конвенция/ и з ЗУБ и 4. хуманитарен статут- предоставя се от председателя на ДАБ на чужденец, чиито живот, сигурност или свобода са застрашени поради въоръжен конфликт или опасност от изтезание или други форми на нечовешко и унижително отношение, както и по други причини от хуманитарен характер. Съдът приема, че използвания термин в ал.5 на чл.279 НК „право на убежище” следва да се тълкува като общ такъв за търсене на закрила, а не в тесния смисъл само при търсене на убежище, тъй като лицата, които търсят закрила не са длъжни да знаят нашето законодателство колко вида защита предоставя и какви са условията за получаването им.

В конкретния случай обаче посочените по- горе изисквания не са налице, тъй като общата обстановка в Р. Т. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г. Подсъдимите и защитниците им не са представили никакви доказателства от които да се направи извод, че същите изпитват основателен страх от преследване по причини: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, както и че е налице вероятност за такива действия спрямо него и в бъдеще. От изложеното не може да бъде направен извод, че към момента на напускането на родината им по отношение на подсъдимите е имало реална заплаха за техния живот, поради религиозна принадлежност.

Правилно е прието, че обстоятелството, че след задържането си на територията на Р. Б. са подали молби за закрила е без значение, доколкото такова намерение е липсвало към момента на извършване на деянието.

По изложените по- горе съображения съдът счита, че не са налице условията за прилагане разпоредбата на ал.5 на чл.279 НК.

По изложените по- горе съображения въззивният съд в настоящия състав счита, че присъдата следва да бъде потвърдена като правилна , законосъобразна и обоснована.

В предвид горното и на основание чл.338 от НПК Ямболският окръжен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 11/5.03.2021г. постановена по нохд № 365/ 2020г.по описа на РС- Елхово.

Решението не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____